

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 27-28 (1992)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 27-28 (1992)

Πρέβεζα; Απολογισμός; Ο Αλάριχος και η σφαγή του καλοκαιριού; Φώτα ομίχλης; Ακτοπλοϊκό "Γλάρος"

Θέμης Κατωγιάννης

Copyright © 1992, Θέμης Κατωγιάννης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κατωγιάννης Θ. (1992). Πρέβεζα; Απολογισμός; Ο Αλάριχος και η σφαγή του καλοκαιριού; Φώτα ομίχλης; Ακτοπλοϊκό "Γλάρος". *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (27-28), 5–9. ανακτήθηκε από <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29973>

Ο Θέμης Κατωγιάννης γεννήθηκε στην Πρέβεζα το 1947. Υπηρετεί στη Μέση Εκπαίδευση ως φιλόλογος καθηγητής. Είναι η πρώτη του εμφάνιση στα Γράμματα, και προοιωνίζεται ένα ελπιδοφόρο μέλλον. Τα δημοσιεύμενα ποιήματα αποτελούν μέρος ενός μεγάλου σώματος αδημοσίευτων ποιημάτων. Επιλέχθηκαν με μοναδικό κριτήριο τη θεματική σχέση με το αφιέρωμα του περιοδικού στη διπλή επέτειο της Πρέβεζας.

Θέμης Κατωγιάννης

Πρέβεζα

Μικρή κι όμορφη πόλη
με τις αθύρυβες σαΐπες της Κλεοπάτρας
στην αγκαλιά των γαληνεμένων μαπών
και του σιωπηλού παράπονου,
που ημερεύεις στωικά την Πίνδο
ν' αγγίζει τα ευαίσθητα Επάνησα
συμφιλιώνοντας τον ήχο του κλαρίνου
και τη γλυκειά λύπη της κιθάρας
πάνω σε ζωηρά είδωλα φεγγαριού,

μικρή κι όμορφη πόλη,
π' ακούς τις λεμονιές να τρίζουν
καθώς φουσκώνουν τ' άνθη τους
μες το λαμπρό σου ορίζοντα
και στη νοσταλγία του ψαρά,
που 'κανε αλησμόνητο ταξίδι
πάνω στην αλμυρή πλάτη του δελφινιού
ολόγυρα στη μικρή αισιόδοξη ενδοχώρα,

μικρή κι όμορφη πόλη,
πολιορκημένη από θάλασσα,
ανήμπορη να γίνεις νησί,
ανήμπορη να μείνεις στεριά,
πύλινη παιδική πόλη,
Πρέβεζα,
κλωρό δέρμα γης
απλωμένο απ' το στόμα του γλαρονιού
στο παράθυρο του Ιόνιου.

Απολογισμός

Δε μένει τίποτ' άλλο
απ' τα ξερόχορτα του ερωτευμένου σπουργίτη
στις βενετσιάνικες πολεμίστρες του Αμβρακικού
κοντά στις λεπτές κόκκινες παπαρούνες
και τις άγριες πράσινες φτέρες,
που πολεμάνε για τη ζωή
στις χαρακιές της λοξής πέτρας.
Δε μένει τίποτ' άλλο
απ' τα πατήματα του ερωτευμένου σπουργίτη
στις κορφές των πεύκων κοντά στα φύλλα του ευκάλυπτου,
που στροβιλίζονται σαν μπαλαρίνες
και πέφτουν πάνω στη σκουριά και στο σίδηρο.
Δε μένει τίποτ' άλλο
απ' τα κορίτσια με τα μωβ ποδήλατα,
που πολεμάνε για τον έρωτα
ανάμεσα στις κόρνες των αυτοκινήτων
έχοντας την υπεροχή
του ακρωτηριασμένου αρχαίου νομίσματος
μπροστά σε μια χρυσή λίρα.
Δεν μένει τίποτ' άλλο
απ' τη σιωπή του βενετσιάνικου κανονιού
με τις σάπιες μπάλες
κι απ' την κόκκινη καρδιά σου,
αρνί του Πάσχα
δεμένο στο Ωδείο της Νικόπολης.

Ο Αλάρικος και η σφαγή του καλοκαιριού

Η σπάθα του Αλάρικου
κόβει το ξανθό κεφάλι του καλοκαιριού
στην αυλή του μοναστηριού
με τα κυπαρίσσια και τα γεράνια
κάθε δεκαπενταύγουστο.
Ο μανδύας του το φθινόπωρο
κλείνει το στόμα της μικρής αυλής μας
και τ' άλογό του σκάβει τη γη
με τα βαρειά του πέταλα
βόσκοντας ανέμελο στον ελαιώνα
και στους φράχτες των περιβολιών
απ' το Τουρκοβούνι ως τον Παντοκράτορα.
Ο ιππέας ανεμίζει στο δισάκι του
το κεφάλι του καλοκαιριού
σπέρνοντας τη μοναξιά,
όπως σπέρνει ο γεωργός το στάρι.
Εμπρός παιδιά,
πάμε μέχρι τους Παξούς
τούτο το δεκαπενταύγουστο
να σβήσουμε τις βαρειές μολυβιές του φθινόπωρου,
εμπρός παιδιά,
τρέξτε στο Μονολίθι
τούτο το δεκαπενταύγουστο
να κλείσουμε τον Αλάρικο στη σπηλιά του!

Φώτα ομίχλης

Χάθηκαν όλοι τους με ανοικτές ομπρέλες
πίσω από τον τσιμεντένιο τοίχο
προσποιούμενοι πως χαμογελούν
και κρατώντας διπλωμένα έντυπα,
τυπωμένα στο φως αλαζονικής ομίχλης
μέσα σε παρατάφρια οικόπεδα
που μυρίζουν θερμόμετρο
κι επίγεια αγωνία
σπγμαπισμένη από φιλιά
σειόμενων δοντιών,
απ' τη σπλιτευμένη γοητεία
του Ροκ Χάτσον
κι απ' τις γόνδολες,
που δε θ' αναστηθούν
γιατί κατάρρευσαν άφωνες
στις τυφλές όχθες
κάτω απ' τις κοιλιές των καλωδίων τηλεφώνου.

Χάθηκαν όλοι οι κλασικοί περιπατητές!

Χρειαζόμαστε ένα χέρι μακρύ,
να κρατάει μακριά το Άκπο
και να βαθαίνει τη θάλασσα
ακουμπώντας στο ρούζ του λιμενοβραχίονα!

Ακτοπλοϊκό «Γλάρος»

Δεν είχες την ταλαντευόμενη χάρη
της λαξευμένης καρδιάς του πεύκου
να πλαταγίζει λάμποντας στη θάλασσα
με τ' αγκομαχητό των λαμνοκόπων
να σιγοβράζει ιδρωμένο μες τα ύφαλα,
δεν είχες την κομψότητα ακριβοθώρητου ισποφόρου,
που τα πειθαρχημένα του λικνίσματα
ανοίγουν δρόμους σιωπηλούς γλυκοκωλαίνοντας
στο ίσιο πείσμα των καταρπών του,

είχες τη φλόγα των παιδιών και των ψαράδων
να καίει στους λόφους του δικού σου αγκομαχητού
και μιας δικής σου μισολιπόθυμης πόλης,
που σε περίμενε με το πουκάμισο ανοικτό
μεσημεράκι στο χορό των ποδαράτων κοχυλιών,
όταν υμνολογώντας τα νερά πλησίαζες
φυλάγοντας το στήθος σου από το δόντι του τραχαλιού
πίσω απ' τα κελιδονόψαρα.

Έμποροι, ταξιδιώτες, κωροφύλακες και κατάδικοι,
την άγκυρα μας την έλιωσε κάποιο κυτήριο!
Εμείς δεν ήμασταν τίποτα παραπάνω
από παιδιά μ' ένα κοντοπαντέλono,
εμείς δεν είμαστε τίποτ' άλλο
παρά η διασκορπισμένη οπισθοφυλακή ανθρώπων
νοποανατολικά των Παξών!